

at jeg rigtignok ikke er Architect og altsaa ikke tør ansee min Mening for ufeilbar, men jeg maa tilstaae, at jeg altid har troet, at Grundmuur var en Modsetning til simple Leervægge og Bindingsværk, og at Muurværk, som er tørrer, ligesaa godt kan kaldes Grundmuur som Muur af brændte Steen. Jeg har derfor ikke havt Betænkelse ved at være med til at foreslaae, at der udtryffeligt skulde sættes „brændte Steen“, og naar den ærede Justitsminister har bemærket, at man derved let kunde frembringe Forvirring med Hensyn til den rette Forstaaelse af Byggelovene for Kjøbenhavn og Kjøbstæderne, saa vil jeg dertil svare, at det forekommer mig, at naar der i denne Lov kommer til at staae „brændte Steen“, saa vil den rette Fortolkning lettere fremkomme ved de andre Love, som angaae Steder, hvor Faren er større, idet man da vil sige: Ja, naar der paa Landet fordres brændte Steen, saa vil det saameget mere være nødvendigt i Kjøbstæderne og Kjøbenhavn, og naar altsaa Lovene for disse Steder have Ordet Grundmuur, maa det nødvendig forstaaes saaledes, at Grundmuur skal være af samme Beskaffenhed som paa Landet. Det er ogsaa bebrejdet Udvalget, at man har foreslaaet indfat imellem „Steens“ og „Tykkelse“: „eller 8½ Tommes“. Dette Forslag er stillet, fordi 8½ Tommer er det nu almindelige Maal paa Muursteen, nemlig paa de saakaldte Flensborg-Steen, og i de andre Love er det udtryffeligt bestemt, at naar der deri tales om een Steens Muur, saa forstaaes derved af 8½ Tommers Tykkelse. Med Hensyn til Definitionen maa jeg bemærke, at man er kommen ind derpaa, fordi en lignende meget udførlig Definition har været optagen i det Udkast, der blev vedtaget i Landstinget i 1857, og i Folkethingsubvalgets Forslag af 1858. Man har her troet at kunne sammenfatte den i færre Ord. Om Udvalget har været heldigt eller ikke, skal jeg henstille.

Den fungerende Justitsminister:

Naar det ansees som nødvendigt at sætte en Betegnelse til Ordet „Grundmuur“ og tiljendegive, at derved forstaaes „Grundmuur af brændte Steen“, forudsættes det nødvendigviis, at der ogsaa maa kunne være Grundmuur af ubrændte Steen, og der maa altsaa deraf kunne

opstaae Tvivl om, hvorvidt der ved Grundmuur uden nærmere Betegnelse forstaaes en Muur af brændte eller ubrændte Steen.

M. W. Bruun: Den ærede 3die Landstingsmand for 5te Kreds (F. Nielsen) er mig vist saa overlegen, hvor det kommer an paa Fortolkning og Logik, at jeg meget nødig vil indlade mig i Strid med ham derom. Jeg troer dog, at jeg har Ret med Hensyn til Ytringen om hans Forslag til § 1 under Post 3; han meente, at det kun var en Paastand uden Begrundelse. Jeg skal tillade mig at svare, at jeg troer Begrundelsen ligger i selve Ordene. Naar Udvalget har foreslaaet at indfætte: „hvorefter her forstaaes det hele Indbegreb af de til en samlet Bedrift hørende Bygninger, uden Hensyn til hvem der beboer eller bruger samme“, skulde jeg dog virkelig mene, at denne sidste Passus er en Udvidelse, og at man ved at lade den bortfalde, giver en skarpere og strengere Bestemmelse. Jeg troer, det vil være klart, naar man tager en Modsetning til den sidste Passus og siger: „dog kommer det an paa, hvem der beboer samme.“ Stod det der, vilde man ikke være i Tvivl om, at det var en indskrænkende Bestemmelse. Den ærede 1ste Landstingsmand for 11te Kreds (Rosenørn) fastholdt Udvalgets Forslag til § 3. Han har i Anledning deraf henviist til, hvad der ved Sagens tidligere Behandling er blevet vedtaget og navnlig til, at der findes den samme Bestemmelse, men med en Fortegnelse over de forskellige Bygninger, hvor den skulde anvendes. Jeg skal dertil svare: for det Første, at da Lovudkastet dengang først blev forelagt af Regjeringen, indeholdt selve Udkastet disse strenge Bestemmelser; men det ligger nær, at naar en Administration siger: Vi behøve denne Slags Bestemmelser for Brandfarens Skyld, at da Udvalget og Thinget maae være varsomme med at sige, at de ere overflødige. Men naar en Administration selv forelægger et Udkast og siger: Vi behøve dem ikke, troer jeg, at Thinget skal have Betænkelse ved at lægge et Baand paa den enkelte Mand's Herredømme over sin Eiendom. Men hvad der for mig er det Afgjørende er, at Slutningen af § 7 ikke fandtes i det for-